

E. GREENLAND

TIJDNOOD

De Rode en Witte Kroon

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk papier.

De namen, dialogen en gebeurtenissen in dit verhaal zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur. Dit is een fictief werk.

Eerste druk

ISBN 9789083435350 (paperback)

ISBN 9789083435312 (e-boek)

NUR 280

© Ernest Greenland, 2024

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Vormgeving en coverillustratie: Tineke Tekent

www.ernestgreenland.com

Inhoud

1	Wáár is het?	1
2	De Ontdekking	8
3	Angsthaas	16
4	Donkere Energie	24
5	Misleid	33
6	Het Symbool	43
7	Een Valse Start	51
8	Oud Zeer	61
9	Op Heterdaad	72
10	Achter Slot en Grendel	83
11	Project Tijdnood	94
12	Op het Spoor	100
13	Geen Weg Terug	110
14	Tussen Donker en Licht	120
15	Verblind	128
16	Hoogverraad	134
17	Onverschrokken	143
18	Strijdlust	152
19	Wie Vangt Wie?	159
20	Ingewikkeld	168
21	Kiezen of Delen	176
22	Gestrand	187
23	De Waarheid	196
24	Ver en Dichtbij	201
25	Onrecht	210
26	Schaduwen in de Nacht	220
27	Boerenbedrog	230
28	Oog in Oog	237
29	Hoop en Vrees	246

“Wij zijn als pachtboeren die het hek om ons huis neerhakken voor brandstof, terwijl we de onuitputtelijke energiebronnen van de natuur moeten gebruiken – zon, wind en tij. Ik zet mijn geld op de zon en zonne-energie. Wat een bron van kracht! Ik hoop dat we niet hoeven te wachten tot olie en steenkool opraken voordat we dat aanpakken.”

- Thomas Edison, in gesprek met Henry Ford en Harvey Firestone (1931); zoals geciteerd in *Uncommon Friends* (1987) door James Newton, p. 31.

Wáár is het?

‘We zijn toch niet gek geworden?’ zei Mahendra tegen William. Ze liepen het kantoor van William binnen, op een hoogte van vijfmaal het Vrijheidsbeeld.

‘Laat je onvrede niet te opzichtig blijken,’ zei William. ‘We zijn nou eenmaal niet meer met zijn tweeën. Kun je de deur sluiten? Ik wil iets anders met je bespreken.’

‘Ik snap niet hoe je rustig blijft. Ze proberen ons en alles wat we opgebouwd hebben te veranderen. Wat heb je nu aan je hoofd dat belangrijker is?’

‘Het gaat over Tijdnood.’

‘Project Tijdnood?’

William gebaarde Mahendra zachter te spreken en wees naar de deur.

‘Mag ik even verbaasd zijn dat je daarover begint?’ Mahendra sloot de deur. ‘De laatste keer dat ik ernaar vroeg, tijden geleden, maakte je nogal nors duidelijk dat ik dat niet meer mocht doen. Ik wist niet eens of je er nog aan werkte.’

‘Sorry. Elk deel van het project was moeilijk en onzeker. Het leidde weleens tot frustratie.’

‘Was? Is het gelukt?’

William knikte en kon een grijns niet onderdrukken.

‘Wat knap! Denk ik. Ga je eindelijk vertellen wat de uitvinding is?’

William keek Mahendra scherp aan. ‘Je weet hoe ik erin sta, maar ik wil iets met je afstemmen.’ Uit zijn broekzak haalde hij een smal object van staal. Het was zo’n tien centimeter lang en er zaten ontelbare, ongelijke putjes in.

‘Je hebt de sleutel nog,’ zei Mahendra.

‘Het heeft al die tijd feilloos gefunctioneerd, net zoals de kist. Ik had niet anders van je verwacht. Nu mijn uitvinding werkzaam

is, wil ik een extra voorzorgsmaatregel nemen. Als ik niet naar mijn privéwerkplaats ga voor Tijdnood, zoals vanavond, bewaar ik de sleutel hier. Dit kantoor is beter beveiligd dan mijn huis.'

'Waarom deel je dit met mij? Ik weet niet eens wat de uitvinding is of waar de kist zich bevindt.'

'Mocht mij iets overkomen, wil ik niet het risico lopen dat mijn uitvinding verloren raakt. Of erger, in verkeerde handen valt. Jij bent mijn beste vriend, ik vertrouw jou.'

'Je bent paranoïde, William. Je hebt Tijdnood zo stilgehouden dat geen stadsduif of rioolrat ervan kan weten.'

'Ik heb het ter wereld gebracht en het is mijn plicht er verantwoordelijk mee om te gaan.'

William liep naar de hoek van zijn kantoor. Daar stond een cilinderbureau dat meer dan honderd jaar oud was. Hij schoof de houten kap, die als een rolluik over het bureaublad was gebogen, open. Het blad lag vol met antieke spullen. Boven het bureaublad zaten laatjes met daaromheen tientallen open postvakjes. Ze waren volgestopt met vergeelde papieren en voorzien van labels, zoals *Fonograaf*, *Accu*, *Filmcamera*, *Gloeilamp* en *Nieuwe Snuffjes*.

Mahendra keek bedenkelijk naar William. 'Je verstopt de sleutel toch niet in dit bureau? Het is rijp voor een museum en je hebt hier nota bene een wandkluis.'

'De sleutel is het veiligst als een kwaadwillige niet weet waar te zoeken. De wandkluis is een handige afleiding, want dat ligt voor de hand. Dit ouderwetse bureau niet. Let goed op.'

William haalde een stapeltje gevouwen papieren uit het postvakje met het label *Nieuwe Snuffjes*. Hij wurmde zijn hand diep in het vakje en peuterde iets los. Bij het terugtrekken van zijn hand hield hij een houten staafje vast. William schoof een laatje naast het leeggemaakte postvakje uit het interieur. Hij stak zijn hand in de achtergebleven holle ruimte en haalde een doosje tevoorschijn. Zorgvuldig schoof hij het open. De binnenkant was bekleed alsof het een sieradendoosje was. William legde de sleutel erin. Het doosje plaatste hij terug in het interieur van het bureau.

'Dat is inderdaad een goede verstoppiek,' zei Mahendra.

'Mocht voor mij het noodlot toeslaan,' zei William, terwijl hij

de andere bureaustukken terugplaatste, ‘controleer onmiddellijk of de sleutel hierin zit en neem hem mee.’

‘Wat heb ik aan de sleutel als ik niet weet waar de kist staat?’

‘Het tweede deel van mijn noodplan is dat je door een vrouw zal worden benaderd die daarvan op de hoogte is. Het is veiliger dat jullie allebei een deel van de puzzel kennen.’

‘Overdrijf je nou niet?’

‘Elk mens heeft blinde vlekken. Ik kan niet voorzichtig genoeg zijn.’

‘Wie is die vrouw? Je zus, Emma?’

‘Mocht het zover komen, merk je dat vanzelf.’

‘En wat hoor ik met de uitvinding te doen? Volgens mij is het ingewikkeld. Anders zou je er niet jarenlang mee bezig zijn geweest.’

‘Wees gerust, met het materiaal in de kist zul je het ontrafelen.’ William glimlachte. ‘Ik moet ervandoor.’ Met snelle passen stapte hij naar de kapstok naast de deur.

‘Nu? Waar ga je heen?’

‘Het Amerikaans Natuurhistorisch Museum.’ William trok zijn winterjas aan, slingerde zijn gebreide sjaal om en zette zijn winterpet met wollen oorflappen op.

‘Het museum is toch al gesloten?’

‘Er is mij een gunst verleend, voor mijn hulp bij de onderzoeksbibliotheek.’

‘Is Project Tijdnood de reden voor het bezoek?’

William knikte en pakte de deurklink vast. ‘Repeteer de stappen die we net hebben doorgenomen en laat het bureau netjes achter. Fijne avond.’ William sloot vlug de deur, want hij zag dat zijn vriend meer vragen had.

In de snellift van de kantoortoren onderdrukte William een gaap en in de hal stak hij zijn hand op naar de receptionist. Buiten was het ijsig koud en alleen de rokende putdeksels van New York waren niet bedekt met een laagje sneeuw. Hij keek naar de mensen die langs hem liepen. Als ze wisten wat hij had uitgevonden, zouden ze dan hun glazen heffen en gerustgesteld zijn? Of zou er totale chaos uitbreken? Waarschijnlijk het laatste.

William daalde het metrostation in en haastte zich om in te kunnen stappen bij het uiteinde van de metro. Hij duwde de klep van zijn pet naar beneden en dook dieper in zijn sjaal. In de wagon keerde hij zijn rug naar de zitplaatsen en leunde tegen de post van de deur die tijdens zijn rit dicht zou blijven. Zo voorkwam hij herkenning onder zijn medepassagiers. Soms vroeg hij zich af of het nodig was. De reizigers waren vooral bezig met hun telefoon en niemand verwachtte de algemeen directeur van Symbiose, het grootste technologiebedrijf ter wereld, in de metro.

Via het ondergrondse spoornet vervolgde de metro zijn weg. William onderdrukte opnieuw een gaap en keek naar zijn reflectie in het raam. Sinds hij aan de slag was gegaan met Tijdnood was zijn gezicht bleker geworden, had hij wallen onder zijn ogen en zag hij niet meer scherp zonder bril. Ook was hij afgefallen en was zijn overgebleven haar dunner en grijzer geworden. Hij leek ouder dan Mahendra, terwijl hij vijf jaar jonger was.

Ergens in de afgelopen jaren was het project een zware last geworden. Het vergde zoveel inspanning dat het had gevoeld alsof hij aan een eindeloze marathon meedeed. Hij was bekaf. Toch merkte hij, nu de uitvinding gereed was, dat hij meer energie kreeg. Hij voelde zich lichter en zijn longen leken uit een knellende greep bevrijd. Euforie ervaarde hij nog niet. Het waren juist gevoelens van kwetsbaarheid en onveiligheid die overheersten. Hij had nu alles te verliezen. Het speelde mee in het uitstellen van rust en het doorzetten van deze uitstap op vrijdagavond. Hij wilde de stresstest van Tijdnood achter de rug hebben. Als dat met goed gevolg werd doorstaan, zou hij zijn uitvinding nog dieper verbergen en alleen tevoorschijn halen als het ons laatste redmiddel zou zijn.

Na het passeren van een aantal haltes stapte William uit bij *81st Street-Museum of Natural History*. Hij begaf zich via een trap omhoog, naar een tussenverdieping van het metrostation. Het bood toegang tot de ondergrondse ingang van het museum. Overdag stonden er lange rijen, maar nu was er niemand, op een beveiliger na. De man wiebelde op zijn voeten, alsof hij nodig naar de wc moest. Hij merkte William meteen op en opende het

traliewerk dat de ingang buiten openingstijden afsloot. William kreeg een knikje bij het binnenlopen en wachtte tot de doorgang weer op slot was. Hun voetstappen galmden door een gang die uitkwam bij de toegangsdeur van het museumgebouw. Er gluurde een jongen door het deurraam, en zodra William het museum binnenstapte, stond de jongen pal voor hem.

‘Goedenavond, meneer Wiscom.’ De ogen van de jongen straalden. De koptelefoon om zijn nek mocht hij tijdens openingstijden vast niet dragen. ‘Ik ben gevraagd u welkom te heten en uw spullen aan te nemen.’

William bedankte de jongen en vroeg naar zijn naam. De beveiliging draaide de deur op slot en begaf zich zonder verdere belangstelling het toilet in. Bij de lege garderobe gaf William de jongen een fooi. ‘Omdat je door mij moet overwerken.’

‘Dat is erg aardig van u, maar dat had niet hoeven. Mijn vrienden zullen jaloers zijn dat ik u heb ontmoet. Mag ik u iets vragen? Wat is uw geheim?’

William fronste en dacht even aan Tijdnood.

‘Ik bedoel, hoe kan ik net zoveel bereiken als u?’

‘Wanneer ik terug ben, deel ik mijn geheim met je.’

‘Dank u wel! Wilt u een plattegrond? We hebben een nieuwe tentoonstelling die u misschien nog niet heeft gezien.’ De jongen wees naar een bordje op de balie.

Nieuwe expositie:

Krachten van Massa-Extinctie

Verdieping 4, westvleugel

‘Ik vind mijn weg wel,’ zei William. ‘Bedankt voor het aannemen van mijn spullen.’

De jongen pakte zijn telefoon, deed zijn koptelefoon op en verdween achter de toonbank.

William begaf zich naar de eerste expositie en keek met een andere belangstelling rond dan bij eerdere bezoeken. Ondanks zijn overpeinzingen over wat hij precies zocht, bewoog hij in een vlotte pas door de uitgestorven zalen. Op de eerste verdieping

vond hij het niet. Toch stond hij even stil bij een levensgrote blauwe vinvis, die aan het plafond hing en een hele zaal besloeg. Bij de tweede en derde verdieping liep hij langzamer. Zijn aandacht ging uit naar de vitrines met kledingstukken en gereedschappen. Nadat hij ze zorgvuldig had bestudeerd, viel zijn oog op een deur waarvoor een bordje was geplaatst. *Ontdek binnenkort onze nieuwe onderzoeksbibliotheek.* William verschoof het bordje en opende de deur. Alleen hoge steigers, gestapelde planken en afdekzeilen waren zichtbaar. Op de vierde verdieping stond het geraamte van een vleesetende dinosauriër in aanvalshouding. William schudde zijn hoofd en liep regelrecht door naar de laatste expositie: Krachten van Massa-Extinctie.

De zaal was sfeervol onderbelicht, maar uitzonderlijk donker door zijn bezoek bij avond. Aan de muren hingen dierenskeletten en fossielen. Met tussenpozen flitsten bliksemschichten over het plafond. Ze waren niet echt, maar onderdeel van de sfeerverlichting. Een ratelende donderslag was ook nagebootst.

William liep langs een asteroïde met een geprojecteerd lichtspoor. Het leek een vuurbol die op de aardbodem zou inslaan. Vlakbij stond een miniatuurlandschap met een supervulkaan dat kunstmatige lava uitwierp. Dieper in de zaal stond een schaalmodel van een monsterlijke tsunami die een kuststad kon wegvegen. William stopte bij een spiegel in een kooi. Op het informatiebord stond in het rood: *het gevaarlijkste dier ter wereld.*

Wat was dat? Via de spiegel dacht William iemand te zien. Het was een glimp, het bliksemlicht verlichtte de zaal maar kort. Hoorde het bij de expositie of was het een beveiliging? Hij draaide zich om en wachtte op een nieuwe flits om beter de zaal in te kunnen kijken.

Een bliksemstraal schoot over het plafond. Opnieuw dacht hij de schim van een persoon te zien, ditmaal dichterbij. De zaal werd weer donker en het rommelen van de donderslag klonk.

William tuurde met ingehouden adem rond.

Ineens was er een rode laser op hem gericht. De laser was zo fel dat het pijn deed aan zijn ogen.

‘Ik weet dat het je eindelijk is gelukt. Geef het hier.’

Williams mond was zo droog als as. Zijn hart bonsde in zijn keel. Hij voelde zich verlamd en kon niet eens zijn handen opsteken.

‘Wáár is het?’

De rode laser bewoog en William voelde warmte waar het op zijn lichaam scheen.

‘Spreek! WAAR-IS-HET?’

Er klonk een knetterend geluid. William slikte en zijn blik verhardde. ‘Op een plek waar je het nooit zult vinden...’

De Ontdekking

Paf!

‘Sorry,’ zei Lucas door het open keukenraam tegen zijn moeder. ‘Dit was echt de laatste keer.’ Bij het sluiten van de voordeur had hij zijn hand niet aan de deurklink gehouden. Door de wind was de deur dichtgeslagen. Dat was hem deze zomer meer dan eens overkomen. De tocht ontstond doordat Olivia hun huisje liever afkoelde door ramen open te zetten dan de airco te gebruiken. De koelgassen van een airco vond ze *superbroeikassgassen*. Als Lucas klaagde over de hitte, antwoordde ze dat het waarschijnlijk de koelste zomer was voor de rest van zijn leven. Soms zette hij stiekem de airco aan als ze op werk was. Hij was toch geen kasplant? Er was zelfs een hittegolf geweest.

Olivia schudde glimlachend haar hoofd. ‘Heb je de draagtas mee?’

Hij hield de boodschappentas van biologisch katoen omhoog. ‘Ik ben zo terug.’

Lucas en Olivia Bell woonden in het uiterste noorden van The Bronx, nog net in New York. Er stonden vooral flats in de buurt, maar zij woonden in een omheind, vrijstaand huisje. Het was niet ruim. De kamers zaten op de eerste verdieping, net zoals de voordeur. Alleen zijn moeders slaapkamer paste op de begane grond. Dat kwam door de inpandige garage. Het zorgde voor een ongelukkige huisindeling en ze bezaten niet eens een auto. Volgens zijn moeder deden ze dat voor het klimaat. Lucas dacht dat ze het zich niet konden veroorloven. Misschien maar goed ook, het wegdek in de omgeving zat vol kuilen en scheuren.

Lucas daalde het trappetje af dat de voordeur verbond met hun moestuintje langs de straat. Het was zijn moeders lievelingsplek en ze onderhield het met zorg. Helaas belandden er regelmatig sigaretten in. De kapsters en schoonheidsspecialisten van de salon

vlak naast hen hielden graag rookpauzes. Het was afgenomen sinds sommigen begonnen waren met vaperen, maar de peuken bleven rondzwerven. Zijn moeder zei er nooit wat van, maar Lucas wist dat ze het vervelend vond. Hij had een keer tevergeefs gevraagd of ze naar het grindveld wilde lopen, aan de andere kant van hun huisje. Daar kwam niemand. Volgens een buurtgerucht stonden er alleen gestolen auto's. Dieven zouden ze er een tijdje achterlaten om te ontdekken of ze door de politie werden getraceerd, daarna namen ze de auto voorgoed mee.

Voor hun huisje lag een uitgestrekte begraafplaats. Het herinnerde Lucas eraan dat zijn vader niet meer leefde. Lucas wist vrijwel niets over hem. Hij had hem nooit ontmoet, nooit een foto van hem gezien, hij wist zelfs zijn naam niet. Als hij naar hem vroeg, werd zijn moeder emotioneel en klapte ze dicht. Soms vluchtte ze zelfs naar haar slaapkamer en kwam er niet meer uit. Toch had zijn vasthoudendheid enkele keren vruchten afgeworpen en had ze iets losgelaten. Hij wist dat zijn ouders elkaar ontmoet hadden in het ziekenhuis. Het New York Hospital, het grootste ziekenhuis van de stad. Zijn vader was daar toen beginnend arts en zijn moeder werkte er nog altijd als verpleegkundige. Ook wist Lucas hoe zijn vader was overleden. Hij was, onwetend over Olivia's zwangerschap, naar Nigeria vertrokken. Onder de hoede van een hulporganisatie hielp hij bij een uitbraak van ebola, een ernstige infectieziekte. De behandelingen waren experimenteel en vaccinaties nog in ontwikkeling. Zijn vader raakte besmet en overleed na enkele dagen, voor Lucas' geboorte. Zijn lichaam mocht niet internationaal verplaatst worden en daarom was hij niet hier begraven.

Lucas liep langs de kapsalon de hoek om en keek op naar de flatgebouwen waaruit zoemende en lekkende airco's staken. Aan het einde van de straat zag je de luifel van zijn bestemming al, de buurtsuper. Achter de supermarkt en boven een autoweg lag het metrostation. Het was de eindhalte vanaf het stadscentrum van New York gezien. De avondzon scheen nog zwakjes boven het station en tussen de flatgebouwen door.

Ah nee, dacht Lucas. Jair en Don hingen hier weer rond. Hij

had op de basisschool met de pestkoppen in de klas gezeten. Jair was tenger en bijna een kop kleiner dan Don. Op zijn achterhoofd had Jair een staartje. Een rattenstaart, vond Lucas. Don had gemillimeterd haar, was zwaargebouwd en had sterke armen als een gorilla.

‘Hé, Arendsnest!’

Arendsnest was de bijnaam die Jair en Don hem hadden gegeven sinds zijn spreekbeurt over roofvogels. Hij had het nest van een zeearend laten zien, het grootste nest van alle vogels. Jair deelde klassikaal dat hij het op Lucas’ kapsel vond lijken. Lucas had een bos donkerblonde krullen, die elke dag verwilderd alle kanten opstak. Met geen kam kon hij daar verandering in brengen. Hij was allesbehalve ijdel, maar het leek hem fijn als zijn haar zich eens netter zou schikken. Zelfs de kapper keek moeilijk naar zijn krullen. Toch kreeg hij er tot zijn eigen verbazing ook weleens complimenten over, van een paar meisjes en zijn moeder. Zij vonden dat hij ze nooit mocht afknippen. Zijn moeder had overigens geen krullen. Hij ging ervan uit dat hij ze van zijn vader had meegekregen. Maar ja, zoals zo veel dingen over hem, wist hij dat niet.

‘Ik heb jou de hele zomer niet gezien,’ zei Jair. ‘Waar heb je uitgehangen?’

‘Niet bij de kapper naast je huis,’ zei Don grinnikend.

‘Ik heb vooral in de buurt van een airco gezeten,’ zei Lucas. Dat was niet helemaal waar, maar hij wilde hen niet vertellen waar hij wel naartoe ging: Bronx Park. Het was de leukste plek. Het park herbergde zowel een botanische tuin als een dierentuin. Op woensdagen waren ze gratis te bezoeken. Lucas ging vooral naar de botanische tuin. Over de dierentuin had hij gemengde gevoelens. Gelukkig vloog zijn favoriete diersoort gewoon in het wild: roofvogels. Ze vlogen hoog boven iedereen, konden op grote afstand hun omgeving observeren en razendsnel uit het zicht verdwijnen met een duikvlucht. In Bronx Park leefden twee roodstaartbuiszeters. Ze vlogen het hele jaar door samen en waren vast beste vrienden. Hij beleefde een geluuksmomentje als hij ze spotte, maar hij had nog nooit iemand anders naar ze zien

opkijken. Zijn liefde voor roofvogels was misschien aangeboren. Zijn moeder hield ook erg van vogels, vooral van ijsvogels, omdat ze kleurrijk, klein en zeldzaam waren.

Als Lucas naar Bronx Park ging, was het alleen of met zijn moeder. Vrienden had hij niet. Op de basisschool had hij geen aansluiting kunnen vinden. Het duurde nooit lang voordat een klasgenoot iets vervelends tegen hem zei. Hij werd niet uitgenodigd voor verjaardagsfeestjes of andere activiteiten. In het begin deed het pijn als hij er later achterkwam wat hij had gemist. Geleidelijk ebde dat grotendeels weg. Soms dacht hij dat er iets mis met hem was, alsof hij een vaardigheid miste om vriendschap te sluiten. Kwam dat doordat hij was opgegroeid zonder vader of lag het aan hemzelf?

‘Naar welke middelbare school ga jij eigenlijk?’ zei Jair.

‘De Kompasroos,’ zei Lucas.

‘Wat? Dat is toch die internationale school van William Wiscom?’ zei Jair. ‘Ik hoor dat ze hologrammen hebben en elke leerling een soort tablet van Symbiose ontvangt.’

‘Een *Wonderschelp*,’ zei Lucas.

‘Ik wist niet dat ze scholieren uit The Bronx aannamen,’ zei Don.

Lucas was zelf ook verbaasd dat hij was geaccepteerd. De reputatie van de school was goed. Uitstekend zelfs, volgens zijn moeder. En meestal was iets dat uitstekend was of duurder dan gemiddeld, niet voor hem weggelegd. Maar zijn moeder was vastbesloten dat dit het juiste voor hem was.

‘Iedereen over de hele wereld kan zich aanmelden,’ zei Lucas. ‘Ik heb haast, ik moet gaan.’

‘Wat doe je vanavond?’ vroeg Jair voordat Lucas zich kon omdraaien.

‘Niks,’ zei hij schouderophalend.

‘Kom je met mij en Don hangen?’

Waarom zou ik met hen hangen? dacht Lucas. Ze waren vaak genoeg gemeen geweest. Laat staan dat hij een vriendschappelijke klik voelde.

‘Kom op, geniet nog even,’ zei Jair. ‘Het is zaterdag en het

laatste weekend van de zomervakantie. Maandag begint school al en daarna heb je het druk met huiswerk.'

Lucas had zich voorgenomen om op zijn nieuwe school zijn best te doen om vrienden te maken. Misschien kon hij iets opsteken van Jair en Don, die beste vrienden waren. Het zou zijn moeder blij maken als hij meer sociale activiteiten ondernam. Bijna dagelijks had ze deze zomer gezegd dat hij te veel binnen zat. 'Oké, doen we,' besloot Lucas.

'Kom na het avondeten naar De Slak,' zei Jair.

De Slak was een kunstzinnig, metershoog klimrek. Lucas wist dat het geïnspireerd was op de vrolijk gekleurde snoeprietslak uit de Caraïben. Het klimrek stond in het parkje achter het metrostation. Toen hij op de basisschool zat, brachten de leerkrachten hen er soms heen als het mooi weer was. Nu kwam hij er niet meer. Bronx Park was leuker en De Slak stonk naar urine.

Na zijn bezoek aan de buurtsuper haastte Lucas zich naar huis. Zijn moeder was nog in de keuken bezig.

'Bedankt voor het halen. Ik had er geen puf meer voor. Het was een zware dienst vandaag,' Olivia droeg een losse jurk met bloemenprint, waaronder haar dooraderde kuiten zichtbaar waren. Die had ze gekregen door het vele lopen als verpleegkundige, zei ze zelf. 'Ongelooflijk dat dit nog steeds in plastic wegwerpverpakkingen zit.'

'Ik ben net door twee oud-klasgenoten gevraagd om vanavond met hen te hangen,' zei Lucas.

'O, dat is leuk! Dat hangen moet je straks ook doen met je nieuwe klasgenoten. Daar maak je vrienden mee. Zullen we morgen, als ik terug ben van werk, samen de brief van De Kompasroos doornemen? Je hebt ook een rugzak nodig. Ik heb er ooit een gekregen in mijn kerstpakket. Het ligt in de opbergruimte van de garage. Ik zal hem morgen opduiken.'

'Ik kan het ook nu doen,' zei Lucas enthousiast. Hij was nog nooit in de garage geweest. Zijn moeder hield het op slot, omdat het slecht onderhouden was. Hij had eerder gevraagd wat er lag, aangezien ze geen auto hadden. Zijn ontgroeide spullen waren er opgeborgen, zodat hij ze later kon hergebruiken voor

zijn kinderen. Er lagen ook spullen die een voormalig huurder had achtergelaten. Ze had de garage vroeger verhuurd voor extra inkomsten, maar stopte toen ze zwanger was van Lucas. Zijn nieuwsgierigheid was gebleven. Er was iets aan de manier waarop ze erover sprak. En waarom liet een huurder zijn spullen achter?

Zijn moeder twijfelde zichtbaar over haar antwoord.

‘Je hebt vandaag al hard gewerkt,’ drong Lucas aan, zoals Jair net ook bij hem had gedaan. ‘Morgen heb je ook weer een drukke dienst en daarna help je me al met de schoolbrief. Laat mij iets doen. Ik zal er de snelste duikvlucht van maken, zoals een slechtvalk dat kan.’

‘Goed dan. Het eten is toch nog niet klaar. Pak je de zaklamp uit de voorraadkast? Het is donker in de opbergruimte.’

Lucas liep naar de voorraadkast en opende de deur. Hij spiekte om en zag dat zijn moeder de bovenkant van de koelkast aftastte. Daar lag de garagesleutel dus! Hij hing de boodschappentas aan een haakje, pakte de zaklamp en liep terug naar zijn moeder.

‘Hier is de sleutel van de binnendeur. De opbergruimte ligt achter de witte tussenwand. Raak niks onnodig aan en vergeet niet de deur terug op slot te doen.’ Dat laatste kon ze nog net naar Lucas roepen.

Lucas stormde de trap af en opende de garagedeur. Hij tastte naar de lichtknop en de plafondlamp flikkerde aan. De garage was inderdaad slecht onderhouden. De plafondlamp was doorgezakt, de muurverf was afgebladderd en in de hoeken zaten lege spinnenwebben. Het rook muf en alles was stoffig. Hij keek naar de spullen die waarschijnlijk van de huurder waren geweest: een uitgeveegd whiteboard, een kast met genummerde boeken, een gesloten magazijnkast en een werkbank met geordende werktuigen.

Hij liep naar de werkbank. In de groeven van het werkblad zaten gouden schilfers. De magazijnkast stond vol met sorteerbakjes. Erin zaten de kleinste schroefjes, tandwielletjes, veertjes en andere mechanische onderdelen. De huurder was iets aan het maken geweest, maar wat? Lucas draaide zich om naar de boekenkast en bekeek een aantal titels. *Kandidaten Exotische Materie, De*

Onwaarneembare Schaduw van het Universum, Het Tollen van Sterren, Zwaartekracht Ontkracht, Ons Wegvliegend Sterrenstelsel en De Smaken van Deeltjes en Antideeltjes.

Lucas beseftte dat zijn moeder bijna klaar was met koken en dat hij moest opschieten. Hij liep naar de witte wand die de garage sloot. Laag in het midden zat een uitneembare houten afsluiting. Hij tilde het opzij en kroop de opbergruimte binnen. Het was donker, warm en de mufte geur rook sterker. Hij klikte de zaklamp aan en scheen rond. Om hem heen stonden volgepakte vuilniszakken en dozen waarachter papiervisjes wegschoten. Lucas besloot niet te proberen om te staan. Zijn krullen zouden beslist een paar spinnenwebben meenemen. Hij vond het zeearendknuffeltje waarmee hij vroeger sliep en zijn roodstaartbuiserd-naambord van de schooltuin, maar geen rugzak. Hij moest nog een paar keer verder kruipen voordat hij die uit een vuilniszak zag steken. Het was een ruime rugzak en op het voorvak stond de afkorting van het New York Hospital: NYH.

Lucas zuchtte. De rugzak was lelijk en te groot, maar hij wist dat er voor een nieuwe geen geld was. Met een sip gezicht scheen hij verder de opbergruimte in. De lichtbundel gleed over iets in de hoek. Daar stond geen vuilniszak of doos, maar een antieke houten kist. Het stond op vier korte poten en aan beide zijden van de platte klep bevonden zich gebogen handvatten. Lucas kon zich geen verkleed- of speelgoedkist herinneren. Wat zou daarin zitten?

Hij kroop er naartoe en liet zijn zaklamp van dichtbij over de stoffige kist schijnen. Het ronde sleutelgat was leeg. Rondom de kist zag hij ook geen sleutel liggen. Was de kist te openen? Hij legde zijn zaklamp neer en trok aan de twee handvatten. Geen beweging. Lucas probeerde het nog eens met meer kracht. Opnieuw geen beweging. Hij plaatste zijn vingers onder de klep en trok zo hard als hij kon.

Een stuk hout brak af!

Met dichtgeknepen ogen sloeg hij de opgestoven stofwolk weg. Het hout had zijn stevigheid verloren, dacht Lucas. Hoe oud was de kist?

Knipperend deed hij zijn ogen open. Huh? Het sleutelgat van de kist stootte licht uit! Felblauw licht, als de rugveren van een ijsvogel. Was dat geactiveerd door zijn beweging? Voorzichtig bewoog hij zijn hand door de lichtstraal en bracht toen zijn oog voor het ronde sleutelgat. In het slot schenen haarfijne lichtstralen kriskras door elkaar. Het leken lasers. Dit was beslist geen antieke kist...

Lucas ging rechtop zitten en scheen met de zaklamp op de plek waar het hout was afgebroken. Hij zag iets zilverkleurigs en glad: staal. Onder het hout zat een stalen wand. Er was iets in gegraveerd. De insnijding in het metaal liep door onder een stukje van de kleprand dat nog bedekt was met hout. Het omhulsel was toch al gebroken, dacht Lucas. Hij zette zijn hand onder het verzwakte hout en brak nog een stuk af. Hij sloeg het stof weg en scheen met de zaklamp naar de gravure. Het vormde een symbool. Het was een soort liggende acht. Of een zandloper op zijn kant. Waar stond dat voor?

‘Lucas, het eten is klaar!’ riep Olivia vanaf bovenaan de trap.

Van schrik liet hij de zaklamp vallen. Het voelde alsof hij iets deed wat niet mocht, alsof hij iets zag wat niet voor hem bestemd was. ‘Ik kom eraan!’

Hij pakte de zaklamp op en concentreerde zich weer op het symbool. Als het van een plant of dier was geweest, had hij het wel herkend, maar dit... Vlug drukte hij de twee afgebroken stukken hout terug op hun plaats. Ze bleven gelukkig zitten, maar de barsten waren te zien.

Lucas kroop uit de opbergruimte, maar moest terug omdat hij zijn nieuwe schooltas was vergeten. Hij wierp een laatste blik naar de bijzondere kist in de hoek. Het licht uit het sleutelgat dimde. De hoek werd donker en de kist onzichtbaar.